

Het felle licht van de lampen verblindt haar een moment, zoals de zon dat op een stralende zomerdag doet. Ze wil hier helemaal niet zijn. Ze was liever met haar vriendinnen meegegaan naar de ijsbaan. Maar mama wilde dat niet. Sofia werpt een blik op haar moeder die vanuit de hoek van de ruimte naar haar kijkt. Mama zegt elke keer weer dat ze blij moet zijn dat ze een mooi meisje is met talent. Dat haar vriendinnen jaloers zijn. Maar Sofia is helemaal niet blij, al laat ze dat niet merken. Ze wil haar moeder niet teleurstellen. Ze weet dat die soms de eindjes met moeite aan elkaar kan knopen. Ze weet ook dat mama hoopt op een beter leven. En het modellenwerk van Sofia moet haar daar financieel bij helpen. Aan de ene kant vindt ze het niet erg: wie weet wordt ze ooit een bekend fotomodel of misschien zelfs wel een filmster. Aan de andere kant is ze vaak zo moe, mist ze haar vriendinnen en is zij het die jaloers is op hen.

In de verte hoort ze de stem van Jacob: ‘Hallo Sofia, eventjes bij de les blijven, waar zit je met je gedachten?’

Ze kijkt naar haar moeder die haar met een geïrriteerde blik laat weten dat ze niet zo moet dromen. Ze gaat weer staan in de houding die Jacob wil dat ze aanneemt. Lichten flitsen.

Ze zitten te eten, een doos met pizza staat tussen de rommel op tafel. Mama is helemaal in haar nopjes, ze praat aan één stuk door. Ze heeft het over op vakantie gaan. Sofia begrijpt het niet. Ze hebben nooit geld. Als ze niet reageert en rustig haar pizza eet, stopt haar moeder midden in de waterval van woorden.

‘Waarom zeg je niets? Wil je niet op vakantie?’ Ze kijkt Sofia aan, haar ogen tot spleetjes geknepen. ‘Je gelooft niet dat ik het

meen hè? Jacob betaalt goed. Ik spaar al een tijdje het meeste van het geld dat jij verdient met het modellenwerk.’

Het blijft stil. Sofia zegt nog steeds niets. Ze zijn nog nooit op vakantie geweest en ze gelooft ook niet dat ze ooit zullen gaan. Het interesseert haar ook niet. Liever verhuisde ze naar een ander huis. Liever had ze dat haar moeder niet iedere maand een ander vriendje had.

Dan komt de woordenstroom weer op gang en vertelt haar moeder dat ze zich herinnert wanneer zij voor het laatst op vakantie is geweest. Het was het jaar voordat ze papa ontmoette, zegt ze. Nadat ze met hem trouwde en Sofia kort daarna werd geboren, is ze nooit meer weggeweest. Volgens mama ging het goed tot ze moeder werd, daarna begon het doorlopende geldgebrek van haar vader. Hij raakte werkloos en kreeg een veel slechter betaalde baan. Het geld dat hij verdiende, verdween rechtstreeks naar de bankrekening van de kroegbaas van het café bij hen om de hoek. Daar zat hij vaker dan thuis. Hij kon niet tegen huilende baby’s. Hij sloeg mama en soms was ze zo bang dat ze achter de bank wegkroop. Sinds de scheiding van haar ouders wonen ze hier. Een kleine flat, vijf hoog, zonder lift. In een buurt waarvan mama zegt dat ze er snel weg wil. Maar dat zegt ze al zolang ze er wonen.

Sofia schrikt wakker en kijkt op de wekker op het krukje naast haar bed dat als nachtkastje dient. Zo laat al! Ze springt uit bed en roept dat ze zo beneden is. Ze heeft beloofd samen boodschappen te doen. Snel wast ze zich en trekt een spijkerbroek en een shirt aan. Beneden staat haar moeder al klaar.

‘Kan ik niet nog snel een boterham eten?’

Mama zucht: ‘Nou vooruit, maar snel dan. Ik heb straks een afspraak, ik wil op tijd thuis zijn om me op te tutten.’ Geërgerd kijkt ze op haar horloge.

‘Ik zal opschieten.’ Sofia pakt snel twee boterhammen uit de kast en smeert er chocoladepasta op. Ze vouwt ze dubbel en met de boterhammen in haar mond trekt ze haar jas aan. Ze is helemaal niet zo blij met de afspraak van haar moeder. Weer een nieuwe vriend. Ze is bang dat vandaag of morgen een van die vriendjes hier komt wonen.
